

Udvalget angaaende Forslag til Lov om tvungen Afgivelse af Vejmateriale til Anlæg og Vedligeholdelse af offentlige Veje og Gangstier samt Jærnbanner har afgivet Betænkning. Eksemplarer ere omdelte.

Ved Folketingsmanden for Odense Amts 2den Valgkreds (M. Madsen) er modtaget et Andragende fra K. Fallesen, Enke efter Oversergent V. P. Fallesen om Forhøjelse af den hende tilstaaede Opdragelseshjælp til hendes Børn.

Andragendet vil blive tilstillet Finansudvalget.

Ved Folketingsmanden for Randers Amts 5te Valgkreds (N. Pedersen) er modtaget et Andragende fra Centralforeningen for næringsdrivende paa Landet om Ændringer i Toldloven, Næringsloven og Lovforslagene om Bygningsafgift.

Af dette Andragende ville trykte Eksemplarer blive omdelte:

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af anden Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1ste April 1900 til 31te Marts 1901.

Forhandlingen genoptoges.

A. Nielsen: Det er Randers Kirke, jeg gerne vil sige et Par Ord om. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) sagde, at han vilde ønske, at Tinget vilde stille sig paa det samme Standpunkt, hvorpaa vi stillede os i Fjor. Jeg kan fuldt ud tiltræde denne Udtalelse, men saa maa det ogsaa ret forstaaes, hvad det var, der foregik i Fjor. Det var dette, at der var stillet Forslag om Tilskud til Randers Kirke paa samme Maade, som der var stillet Forslag om Tilskud til en Kirke i Aalborg. Tinget gik ind paa Tilskuddet til Kirken i Aalborg, fordi Forholdet der var saaledes, at der fra privat Side var tilvejebragt et klækkeligt Beløb — jeg tror, det var 60,000 Kr. — Byggegrund o. s. v., medens man ikke havde krævet noget af Kommunen, altsaa ikke havde paalagt Kommunens Skatteydere noget tvungent Bidrag til Kirken. Da Forholdene vare lagte saaledes til Rette der, sagde Folketinget: det er meget vel, der er en Trang til Stede, i alt Fald er der gennem det, der er foretaget, godtgjort at være en Trang, og føl-

gelig giver Staten sit Tilskud til Opførelsen af denne Kirke i Lighed med, hvad der er gjort i en Række forudliggende Tilfælde. Der er jo ydet Bidrag til Kirker i Skive, i Løgstør, i Nykøbing paa Mors og mange andre Købstæder i Landet. Med Hensyn til Randers var derimod Stillingen den, at man havde paalagt Kommunen, altsaa dens Skatteydere, tvungent Bidrag til Opførelse af Kirken der, og dertil sagde Folketinget: det kunne vi ikke billige, Forholdene maa ordnes paa samme Maade, som de ligge ordnede for Aalborg Bys Vedkommende. Medens vi altsaa gav Bevilling til Aalborg, nægtede vi den til Randers. Men deri laa jo udtrykkelig — det kan ikke bestrides — at hvis Randers havde været stillet paa samme Maade som Aalborg, vilde Randers have faaet sit Tilskud. Dette var altsaa Stillingen i Fjor, og det er netop denne Stilling, jeg vil anbefale, at vi gentage over for Randers i Aar, thi Randers staar nu ganske, som Aalborg stod i Fjor. Det vil ikke være muligt for dette Ting at tage en anden Stilling, end Finansudvalgets Flertal anbefaler. Maa jeg oplyse, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (Klausen) stod i Fjor overfor Aalborg ganske paa samme Maade, som han i Aar staar overfor Randers, men dog blev Bevillingen til Aalborg vedtaget med kun 9, siger og skriver ni Stemmer imod. Det var Stillingen i Fjor over for Aalborg. Nu er Forholdet ganske tilsvarende over for Randers, og jeg kan ikke forstaa, hvorledes det skulde være muligt at indtage en anden Stilling nu. Jeg undervurderer vel ikke de Betragtninger, der ligge til Grund for Udtalelserne om, at ude paa Landet maa vi selv bygge vore Kirker, eller i alt Fald bære Byrderne gennem Kirketiende, vi maa selv lønne vore Præster, ja endog bidrage til Lønninger af Byernes Præster. Men dette Forhold, som er et Misforhold, skal søges ændret ad anden Vej end ved at nægte en tilfældig Kirkebevilling, det skal ændres ad Lovgivningens Vej. Det er Vejen. Vi ville og vi skulle ville søge en Ændring i de Love, der stille Landbefolkningen ugunstigere i Henseende til Beskatning end Bybefolkningen, og det søge vi at gøre navnlig ved de direkte Skatte- love, og Forslaget om Tiendeaflysning. Det skulde vi gøre af al den Magt, vi evne at sætte ind derpaa. Hvis vi hindredes i at naa et Resultat med Hensyn til disse Love, kunde jeg tænke mig, at Tinget ad Aare rent politisk tog det Standpunkt at sige: naar de andre Samfundslag ikke vilde være